LIJKREDE

UITGESPROKEN OP HET GRAF

VAN

JAN-JOZEF-HENDRIK RUBENS

Lid der Katholieke Jonge Wacht en der
Koninklijke Fanfare "Ste-Cecilia"

geboren te Borgloon, den 7 Februari 1892
en aldaar lafhartig vermoord, den
2 Februari 1918

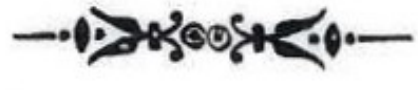

Geachte Medeburgers,

Gelijk wij thans hier staan op dezen droeven oogenblik, zullen wij ons hier hoogst waarschijnlijk nooit meer wederzien. Gansch eene gemeente, klein en groot, arm en rijk geschaard rondom het lijk van eenen vermoorden zoon en allen aangedaan door het diepste zielenwee en het innigste medelijden.

Toen de tijding van dezen wreeden aanval ons toekwam, ging het droeve nieuws als een bliksemslag van huis tot huis. Niemand kon het gelooven, zoo ongeloofelijk, zoo onmenschelijk was de laffe daad, en nochtans, helaas! het was maar al te waar! Geen oog was er, of er ontlook eene heete traan, doch ook geen borst of hij verkropte van de diepste verontwaardiging. Hij, de frische jongen, van morgen 26 jaar, geboren uit eene der deftigste familles van Borgloon, van iedereen geliefd als een broeder, in volle levenskracht, ginder in het veld, als Abel dood neergeslagen.

Mijne geachte Medeburgers, het leven van dezen jongen was een toonbeeld voor elken kristen, voor elken zoon, voor elken Loonschen burger! Hij werd geboren den 7den Februari 1892 uit ouders, van de dóór-en dóór brave burgerij, met het vrome kristelijk geloof van vroeger dagen. De voorbeelden en de lessen zijner dierbare ouders wierken

als een gezonde zaad op het hart en de ziel van den kleinen Hendrik. Steeds was hij, in zijne kinderjaren, een voorbeeld van blijde opgeruimdheid, doch ook tevens stichtte hij al zijne makkers door zijne deugden en bijzonder door de zoetheid van zijn beminnelijk karakter.

Geen wonder dat een jongen, alzoo opgeleid en gevormd, rotsvast bleef staan te midden der lichtzinnigheden dezer tijden. Iederen dag die God verleent zag men hem, hoe vroeg ook, aanwezig in de heilige Mis. Heeft hij misschien ooit gedacht dat, gelijk Christus werd geslacht en vermoord door beulen, hij ook even onmenschelijk om het leven zou worden gebracht. Regelmatig elke maand naderde hij tot de heilige Sakramenten en dat deed hij ongedwongen, ernstig en stichtend. Dit is voor ons een groote troost. Zoo ras, was de dood voor hem een volbrokken feit, dat geen priester zijne ziel kon bijstaan in dat allerverschrikkelijkste oogenblik. Doch, zijne ziel was rein en blank, door de maandelijksche biecht en communie. Wanneer des avonds de rozenkrans werd gelezen in de kerk voor het Vaderland en den vrede, dan ontbrak hij nooit. Het deed hem zoo innig aan deze woorden uit het gebed voor den vrede : « Heb medelijden, o Heer, met zoovele moeders bezorgd over het lot harer kinderen ; » en nu kan zijne moeder zeggen met de andere Moeder der Smarten : « Blijf staan, en zie of er eene smart gelijk is aan de mijne, mijn dierbare Hendrik, zoo wreed aan mijne liefde ontrokken... »

Geliefde Medebroeders, wat deze arme jongen was voor zijne geliefde ouders, is iedereen genoegzaam bekend. Geene kinderen zijn er die zóó hunne ouders bijstaan, hun zóóveel hartelijke toewijding betoonen, als Hendrik ten allen tijden heeft gedaan. Voor hen leefde hij ! De belangen van het huis had hij bijna gansch en al op zich genomen en iedereen weet hoe goed hij het deed. Hoe jong nog, wist hij alles te regelen, te overleggen, te bewerken op onverbeterlijke wijze. Om zijne geliefde ouders alle kommer en moeite te besparen, wou hij nog enkel, dat zij hem bijstonden door den raad en de ondervinding hunner jaren. Ja, hij was waarlijk de steun, de zoete hoop hunner oude dagen, en, nu ligt daar al dat geluk, gebroken als de rietstok door den slag van den storm. O smartvolle ouders, zullen er voor u nog wel ooit dagen van volkomen geluk opgaan ? O neen! Want steeds zal voor uwen geest ontwaken, het beeld van uw geliefd kind, met het bebloede hoofd en den verbrijzelden schedel. Arme ouders ! Arm kind !!!

En nu, geachte Medeburgers, wat zal er gebeuren met den plichtigen, na een schelmstuk, dat tot schande dient aan de menschheid ? Wij spreken hier niet uit wraakzucht, maar wij pleiten voor de veiligheid der samenleving. Wij hopen en wenschen dat vólle gerechtigheid geschiede, zonder aanzien van personen. Het weze dan waar, dat alle Belgen gelijk zijn voor de wet, zoo arm als rijk. Dat de grooten dezer wereld zich schamen,

zulke schelmstukken onder hunne bescherming te nemen, en moge weldra komen de dag, van volle gerechtigheid, waarop zullen verdwijnen alle overblijfselen van domme, middeleeuwsche voorrechten.

En nu, dierbare Hendrik, stuur ik u een laatste vaarwel in naam uwer diepbedroefde ouders; in naam bijzonder van uwen broeder, die nog strijdt voor de rechten van ons Land, en die, niet vermoedt, dat thans de zon zoo heerlijk straalt, op de doodskist van zijnen vermoorden broeder Hendrik. Een laatste vaarwel, in naam van uwe gezellen, die u zoo innig waren toegedaan.—In de stuiptrekken uwer wreede dood, terwijl u het harte brak, hebt gij, naar Christus voorbeeld, den moordenaar vergiffenis geschonken. Wij ook hopen dat, nadat hier beneden gerechtigheid is geschied, God hem genadig weze. En nu, dierbare Hendrik, rust in vrede in deze gewijde aarde, onze gebeden vergezellen u, rust in vrede in het hemelsch Paradijs.

R. I. P.